

Divendres 22 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 5,33-39): En aquell temps, els fariseus i els mestres de la Llei digueren a Jesús: «Els deixebles de Joan dejunen sovint i fan pregàries, igual que els dels fariseus. Però els teus mengen i beuen». Jesús els respongué: «¿Podeu fer dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres; aquells dies sí que dejunaran».

Els proposà també una paràbola: «Ningú no talla un pedaç d'un vestit nou i el posa en un vestit vell: si ho fes així, hauria esquinçat el vestit nou, i el pedaç tret del nou no s'avindria amb el vell. I ningú no posa vi nou en bots vells: si ho fes així, el vi nou rebentaria els bots i es vessaria, i els bots es farien malbé. El vi nou s'ha de posar en bots nous. Ningú que begui vi vell, no en vol després de nou, perquè diu: 'El vell és millor'».

«¿Podeu fer dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells?»

Mn. Frederic RÀFOLS i Vidal
(Barcelona, Espanya)

Avui, en la nostra reflexió sobre l'Evangeli, veiem la trampa que fan els fariseus i els mestres de la Llei, quan tergiversen una qüestió important: senzillament, ells contraposen el dejunar i pregar dels deixebles de Joan i dels fariseus amb el menjar i beure dels deixebles de Jesús.

Jesucrist ens diu que a la vida hi ha un temps de dejunar i pregar, i que hi ha un temps de menjar i beure. Això és: la mateixa persona que prega i dejuna és la que menja i beu. Ho veiem a la vida quotidiana: contemplem l'alegria senzilla d'una família, potser a la nostra mateixa família. I veiem que, en un altre moment, la tribulació visita aquella família. Els subjectes són els mateixos, però cada cosa al seu temps: «¿Podeu fer dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Ja vindrà el temps...» (Lc 5,34).

Tot té el seu moment; sota el cel hi ha un temps per a cada cosa: «Un temps d'esquinçar i un temps de cosir» (Coh 3,7). Aquestes paraules dites per un savi de l'Antic Testament, no precisament dels més optimistes, quasi coincideixen amb la senzilla paràbola del vestit apedaçat. I segurament coincideixen d'alguna manera amb la nostra pròpia experiència. L'equivocació és que al temps de cosir, esquinçem, i al temps d'esquinçar, cosim. Llavors res surt bé.

Nosaltres sabem que com Jesucrist, per la passió i mort, arribarem a la glòria de la Resurrecció, i tot altre camí no és el camí de Déu. Precisament, Simó Pere és amonestat quan vol allunyar el Senyor de l'únic camí: «No veus les coses com Déu, sinó com els homes» (Mt 16,23). Si podem gaudir d'uns moments de pau i alegria, aprofitem-los. Segurament ja ens vindran moments de dejunar de valent. L'única diferència és que, afortunadament, sempre tindrem el nuvi amb nosaltres. I és això el que no sabien els fariseus i, potser per això, a l'Evangeli quasi sempre se'ns presenten com persones malhumorades. Sobretot no en siguem nosaltres de persones malhumorades, tot admirant la suau ironia del Senyor que es trasllueix a l'Evangeli d'avui.